

OKRUŽNI SUD U BANJALUCI

BROJ: 11 0 U 016429 15 U

Dana, 31.03.2016. godine

Okružni sud u Banjaluci i to sudija Pane Gavrić, kao sudija pojedinac, uz učešće Vucelja Nade, kao zapisničara u upravnom sporu po tužbi Udruženje građana "Borba protiv korupcije BiH" Transparency International Bosne i Hercegovine Banjaluka, Ulica Gajeva broj 2, zastupan po direktoru Emiru Đikić (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj 03-215-5/15 od 25.03.2015 godine, Agencije za bankarstvo Republike Srpske, zastupane po punomoćniku Miljkanu Pucar advokatu iz Banjaluke Ulica Bana Lazarevića broj 7. (u daljem tekstu: tužena), u predmetu odobravanja pristupa informacijama, dana 31.03.2016. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

Odbija se zahtjev tužene za naknadu troškova upravnog spora.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim aktom tužene broj 03-215-5/15 od 25.03.2015. godine tužiocu je odgovoreno po njegovoj žalbi broj 02-04 (2340) od 09.03.2015. godine, zaprimljena kod tužene dana 09.03.2015. godine, u vezi sa ustupanjem kopije odluke o blokadi računa fizičkih i pravnih lica u Bobar banci a.d. Bijeljina koja imaju dugovanje prema navedenoj banci.

Tužbom podnesenom dana 22.04.2015. godine, dakle blagovremeno, tužilac je pokrenuo upravni spor protiv ovog osporenog akta - odgovora po žalbi. U tužbi pobija zakonitost osporenog akta iz svih razloga propisanih članom 10. Zakona o upravnim sporovima izuzev tačke 3. tog člana. Ističe da se tuženom obratio tražeći dostavljanje informacije koje su pod kontrolom tuženog, kopije odluke na osnovu koje je odobreno blokiranje računa fizičkim i pravnim licima koji imaju dugovanje prema Bobar banci a.d. Bijeljina veći od 1.000,00 KM, a čiji je dug dospio na naplatu zaključno sa danom 23. 12.2014. godine. Dalje u tužbi navodi da je tužena aktom (obavijest) broj 03-215-3/14 od 03.03.2015. godine odbila zahtjev pozivanjem na član 29. do 32. Zakona o Agenciji za bankarstvo Republike Srpske i Direktivu 2013/36 EU od 26.06.2013. godine, primjenom člana 53. do 57., navedene Direktive. na koji akt je izjavljena žalba. Dopisom tužene broj 03-215-5/15 od 25.03.2015. godine žalba je odbijena kao neosnovana pozivanjem na član 29. i 31. Zakona o Agenciji za bankarstvo Republike Srpske, kojim odredbama je definisana poslovna tajna. U obrazloženju tužena je navela da je vezano za Zakon o slobodi pristupa informacijama, postoji izuzetak iz člana 7. tog zakona, te da iz tih razloga se ne mogu ustupiti povjerljivi podaci. Smatra da tužena u konkretnom slučaju nije pravilno primjenila odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 20/01, u daljem tekstu: Zakon o slobodi pristupa informacijama), jer je samo navela da postoji izuzetak iz člana 7., te shodno tome se ne mogu ustupiti povjerljive komercijalne informacije treće strane. Iznosi da tužena nije obrazložila kako se izuzetak iz navedenog člana odnosi na konkretni slučaj, već ga je samo navela da je suprotno članu 14. stav 3. tačka a) navedenog zakona, kojim je propisano da dopis treba da sadrži zakonski osnov za

status izuzeća informacija, uz navode članova tog zakona na koje se poziva, kao i sva materijalna pitanja koja su važna za odluku, što uključuje uzimanje u obzir faktora javnog interesa. Tvrdi da tužena očigledno nije uzela u obzir faktor javnog interesa, to jest da protivno članu 5. istog zakona nije ispitala javni interes pri utvrđivanju izuzetka i ako je istim članom što je dalje razrađeno i članom 9. istog zakona predviđeno obavezno ispitivanje javnog interesa koje pak podrazumijeva da će nadležni javni organ u donošenju odluke da li je objavljivanje informacije opravdano javnim interesom, razmotriti okolnosti kao što (ali nisu ograničene na) svako ne poštovanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, sudsku pogrešku, zloupotrebu vlasti ili nemar u obavljanju službene dužnosti, neovlašćeno korišćenje javnih fondova ili opasnost po zdravlje ili bezbjednost pojedinca, javnosti ili okoline. Smatra, da pravilna primjena Zakona o slobodi pristupa informacijama, podrazumijeva da pri utvrđivanju izuzetka nije dovoljno samo utvrditi izuzetak u smislu članova 6., 7. i 8. kojim se definišu mogući izuzeci, već da je neophodno ispitati javni interes u smislu odredbe člana 9. i tek po kumulativnom ispunjenju oba uslova, moguće je zaključiti da se radi o izuzetku koji opravdava uskraćivanje tražene informacije. Iznosi da je u konkretnom slučaju tužena samo navela izuzetak na koji se poziva, da nije u mogućnosti ustupiti povjerljive komercijalne informacije treće strane, obzirom da se odnosi na poslovnu tajnu. Ukazuje na odredbu člana 25. Zakona o slobodi pristupa informacijama koja odredba se odnosi na primjenu zakona. Dalje u tužbi navodi da tužena u konkretnom slučaju nije sprovela test javnog interesa, čime je nepravilno primjenila Zakon o slobodi pristupa informacijama na koji se pozvala, da se pogrešno pozvala i na druge propise i ako je postupajući po podnesenom zahtjevu se primjenjuju odredbe zakona o slobodi pristupa informacijama, kao "lex specialis". Iznosi da Institut "ispitivanja javnog interesa" nije sproveden u konkretnom slučaju, a koji predstavlja svojevrsni garant podnosiocima zahtjeva za pristup informacijama da javni organ neće po automatizmu utvrđivati izuzetke, nego će od slučaja do slučaja primjenjivati dvostruki kontrolni mehanizam, kao i da će obrazložiti odluku kojom je odbijen pristup informacijama, predočavajući strankama valjanost razloga kojima se rukovodio pri utvrđivanju izuzetka. Navodi da javnost u prvom redu postoji iz demokratskih razloga i u obostranom je interesu, kako društvene zajednice, tako i učesnika u postupku, a javnost smanjuje mogućnost pogrešnog rada i zloupotrebe, a pored toga omogućava i pravilnije shvatanje postupanja javnih organa, jer se građani mogu lično uvjeriti da je njihov rad u skladu sa zakonom. Ističe da je pozitivna strana javnosti u tome što građani stiču dodatno povjerenje u rad javnih institucija i učvršćuju lični osjećaj pravne sigurnosti, a zakon o slobodi pristupa informacijama donijet je upravo u cilju unapređenja javnosti rada institucija, što potvrđuje institut javnog interesa koji mora biti uzet u obzir prije odlučivanja o zahtjevu za pristup informacijama, a navedeni zakon ima prednost u odnosu na druge zakone. Predlaže sudu da tužbu uvaži i osporeni akt poništi, te da tuženog obaveže na snošenje troškova upravnog spora prema određenju suda.

Tuženi je na zahtjev suda dostavio spise predmetne upravne stvari i odgovor na tužbu u kojem navodi da postupajući sud nije stvarno nadležan da postupa u predmetnoj upravnoj stvari, da tužena nije nadležna da donosi konačne upravne akte, pa time postupak uopšte nije ni pokrenut, a upravne akte donose upravni organi kad rješavaju o pravima, obavezama ili pravnim interesima pojedinaca, pravnog lica ili druge stranke, kao kad obavljaju druge poslove utvrđene Zakonom o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/02, 87/07 i 50/10 - u daljem tekstu: ZUP). U odgovoru iznosi tok postupka, da se ne radi o upravnom postupku, da nije proveden upravni postupak, niti je donesen upravni akt, a tužilac pokušava da dopis tužene uvuče u predmetni postupak i pobija dopis tužene koja i nije nadležna da odlučuje o rubriciranoj pravnoj stvari. Iznosi da je potrebno bilo tužbu vratiti tužiocu da se otklone nedostaci, obzirom da se tužbom traži poništavanje odluke tužene broj 03-248-3/15 od 17.03.2015. godine. Dalje u odgovoru se navodi da je tužena pravilno postupila kada je odbila zahtjev tužioca za dostavljanje informacije, koja se odnosi na odluku na osnovu koje je

odobreno blokiranje računa fizičkim i pravnim licima koji imaju dugovanje prema Bobar banci a.d. Bijeljina veće od 1.000,00 KM, a čiji dug je dospio na naplatu zaključno sa 23.12.2014. godine. Obzirom da se ne može dozvoliti pristup informacijama koje se smatraju za poslovnom tajnom u smislu odredbe člana 29. stav 1. Zakona o Agenciji za bankarstvo Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 59/13, u daljem tekstu: Zakon o Agenciji za bankarstvo). Tvrđi da su neosnovani navodi tužbe da tužena nije sprovela test javnog interesa iz razloga što je odredbom člana 7. Zakona o slobodi pristupa informacijama propisan izuzetak, a u konkretnom slučaju se radi o računima fizičkih i pravnih lica koje isti posjeduju u raznim bankama u Republici Srpskoj i samo njihovo objavljivanje pričinila bi se šteta istim iz razloga što se objavljuje broj računa, stanje, a što nesporno ulazi u sferu povjerljivog. Poslovnu tajnu vezanu za bilo kakvu informaciju do koje su došli i t nadzorni odbor, uprava, svi zaposleni, kao i svako lice koje se angažuje za rad u banci su dužni da čuvaju kao poslovnu tajnu i ne mogu je koristiti za ličnu korist, niti pružati drugim licima, osim Agenciji za bankarstvo uključujući kontrolore i revizore, Ombudsmanu za bankarski sistem i druga lica koje ovlašćuje ili imenuje Agencija, koja obaveza je propisana odredbom člana 83. Zakona o bankama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 44/03, 74/04, 116/11, 5/12 i 59/13, u daljem tekstu: Zakon o bankama). Smatra da objavljivanjem traženih podataka ne bi došlo do ostvarivanja javnog interesa, a pogotovo ako se uzmu u obzir okolnosti koje se cijene prilikom utvrđivanja koje informacije se trebaju objaviti, a da su opravdane javnim interesom. Objavljivanje podataka o računima fizičkih i pravnih lica predstavlja povjerljive informacije, čije objavljivanje nikako ne može da bude u javnom interesu, a informacije predstavljaju ličnu imovinu navedenih lica, koja je direktno zaštićena članom 6. tačka 1. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, te člana II k Ustava BiH. Iznosi da navedena konvencija decidno propisuje koji sve uslovi treba da se kumulativno ispune, da bi se dozvolilo miješanje javnog interesa u sferu privatne imovine pojedinca, a objavljivanjem tražene informacije povrijeđeno bi bilo pravo na imovinu. Iznosi da u smislu odredbe člana 112. stav 5. tačka 10. Zakona o bankama privremeni upravnik banke, likvidacioni upravnik banke ima pravo da Agenciji za bankarstvo podnese zahtjev za izdavanje rješenja svim bankama na području Republike Srpske za obustavu isplata sa računa koje neuredni dužnici banke pod privremenom upravom ili garanti tih dužnika i njihova povezana lica imaju u drugim bankama sve dok te obaveze ne izmire. Iz navedene odredbe jasno je da je tužena ispunila svoju zakonsku obavezu da ne postoji bilo kakva prestup, sudska pogreska, zloupotreba vlasti ili nemar u obavljanju službene dužnosti i takvim postupanjem tužena je postupila u skladu sa Zakonom, a objavljivanje zatraženih informacija ne bi bilo opravdano javnim interesom, čime je predmetna tužba neosnovana. U odgovoru se dalje navodi obaveza čuvanja poslovne tajne u smislu odredbe člana 53. direktive, 213/36/EU od 26.06.2013. godine, kao i to da neovlašćeno pribavljanje poslovne tajne je propisano kao krivično djelo shodno odredbi člana 269. Krivičnog zakona Republike Srpske. Predlaže da se tužba odbije kao neosnovan, potvrdi odluka tužene, te da se tužilac obaveže na snošenje troškova postupka u skladu sa zakonskom zateznom kamatom od presuđenja do konačne isplate.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt po odredbi člana 30. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), zatim odgovor tužene strane kao i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz podataka u spisu predmeta proizilazi da je među strankama, prije svega, sporno da li je predmetni osporeni akt broj 03-215-5/15 od 25.03.2015. godine, nazvan „odgovor na Vašu žalbu“, konačan upravni akt u smislu člana 7. stav 1. ZUS, odnosno da li se protiv istog može pokrenuti upravni spor, a od odgovora na to pitanje zavisi dalje i odluka u ovom upravnom sporu. Tim osporenim aktom broj 03-215-5/15 od 25.03.2015. godine, bez obzira na njegove formalne nedostatke u smislu člana 194., 197. stav 2. i 3. i 230. stav 1. ZUP-a o kojima će

kasnije biti riječi, odlučeno je o žalbi tužioca izjavljenoj protiv odluke tužene broj 03-215-3/14 od 03.03.2015. godine, kojom je tužiocu uskraćeno pravo na pristup određenim informacijama (dostavljanje kopije Odluke o blokiranju računa fizičkim i pravnim licima koja imaju dugovanja prema Bobar banci a.d. Bijeljina)

Dakle, osporenim aktom tužene broj 03-215-5/15 od 25.03.2015. godine je suštinski ostavljena na snazi odluka tužene broj 03-215-3/14 od 30.03.2015. godine, kojom je tužiocu uskraćeno pravo na pristup određenim informacijama, a koja odluka je u stvari klasičan upravni akt, čiju definiciju daje član 7. stav 2. ZUS koji propisuje da upravni akt, u smislu ovog zakona, jeste akt kojim nadležni organ iz člana 4. ovog zakona rješava o izvjesnom pravu ili obavezi, odnosno neposrednom ličnom interesu fizičkih i pravnih lica ili drugih stranaka u kakvoj upravnoj stvari, a pod nadležnim organom, u smislu člana 4. ZUS, podrazumijevaju se republički organi uprave i republičke upravne organizacije, organi jedinice lokalne samouprave, preduzeća, ustanove i druga pravna lica kada u vršenju javnih ovlašćenja, rješavaju u upravnim stvarima. Zbog navedenog je sasvim jasno da se protiv osporenog akta tužene broj 03-215-5/15 od 25.03.2015. godine, može pokrenuti upravni spor, kako je tužilac i učinio, jer je istim odlučivano o neposrednom pravu i interesu tužioca, bez obzira što je nazvan kao "odgovor na Vašu žalbu", pa svakako nema mjesta odbacivanju tužbe kako je tužena predložila. Neposredno pravo, odnosno interes tužioca da mu se dostave tražene informacije (konkretno odluka o blokiranju računa fizičkim i pravnim licima koja imaju dugovanja prema Bobar banci a.d. Bijeljina) zasniva se na odredbi člana 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama koja propisuje da svako fizičko i pravno lice ima pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da objavi takve informacije, pri čemu pravo pristupa podliježe samo formalnim radnjama i ograničenjima kako je utvrđeno u ovom zakonu. Ovdje sud iznosi da je tužilac svoj zahtjev od 09.02.2015. godine tuženoj predao lično istog dana, tražeći da mu se dostavi odluka na osnovu koje je odobreno blokiranje računa fizičkim i pravnim licima koji imaju dugovanje prema Bobar banci a.d. Bijeljina veće od 1.000,00 KM, a čiji je dug dospio na naplatu zaključno sa 23.12.2014. godine.

Odlučujući po zahtjevu tužioca, tužena je dostavila obavijest tužiocu broj 03-215-3/14 od 03.03.2015. godine, kojom obavještava tužioca da se odbija zahtjev na osnovu člana 29. do 32. Zakona o Agenciji za bankarstvo, pošto se traženi podaci smatraju poslovnom tajnom. Dalje je navedeno da istu oblast reguliše Direktiva 2013/36 EU od 26.juna 2013. godine, odredbe člana 53. do 57. sa datom pravnom poukom da se tužilac može žaliti instituciji Ombudsmena za ljudska prava Bosne i Hercegovine. Zahtjev je odbijen u skladu sa odredbom člana 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama.

Ovdje sud ukazuje da organ ima mogućnost da u skladu sa zakonom odbije pristup informaciji u cjelini ili djelimično i da dopisom o tome obavijesti podnosioca zahtjeva, jer tako propisuje član 14. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama, ali takav dopis, kada se ova odredba pročita u cjelini, mora da sadrži pod a) zakonski osnov za status izuzeća informacije, uz navode članova ovog zakona na koje se poziva, kao i sva materijalna pitanja koja su važna za odluku, što uključuje i uzimanje u obzir faktora javnog interesa, te pod b) obavještenje podnosiocu zahtjeva o pravu podnošenja žalbe, određenom organu, a što uključuje neophodne podatke za kontakte sa takvim organom, krajnji rok za podnošenje žalbe kao i troškove podnošenja žalbe, što u navedenom dopisu tužene broj 03-215-3/14 od 03.03.2015. godine uopšte nije navedeno. U navedenom obavještenju pogrešno je navedeno da se tužilac može žaliti Instituciji Ombudsmena za ljudska prava Bosne i Hercegovine. Navedena odredba propisuje da se dopisom upućuje podnosilac zahtjeva da može da se obrati Ombudsmenu Republike Srpske i sadržava neophodne podatke za kontakte sa navedenom kancelarijom a navedeni organ ne odlučuje po žalbi.

Dakle, iako tužiocu nije data pouka o pravu na izjavljivanje žalbe i organu kojem se izjavljuje, on žalbu podnosi tuženoj dana 09.03.2015 godine, a što dalje znači da tužena (koja

dakle tada ne dovodi u pitanje svoju nadležnost čim sačinjava "odgovor na Vašu žalbu"), o toj istoj žalbi mora donijeti odgovarajuću odluku, koja svakako mora biti sačinjena u formi rješenja, kako to decidno propisuju odredbe člana 194., 197. stav 2. i 3. u vezi sa članom 230. stav 1. ZUP-u. Naime, nije dovoljno sačiniti dopis i nazvati ga "odgovorom na Vašu žalbu", kako je to tužena učinila, možda u nastojanju da izbjegne vođenje upravnog spora, što nije moguće, jer je doneseni akt konačan upravni akt u smislu člana 7. ZUS-a, kako se sud već izjasnio. Dakle, dopisom nazvanim "odgovor na Vašu žalbu" ne odlučuje se o žalbi, o istoj se isključivo odlučuje rješenjem, koje između ostalih obaveznih elemenata sadrži izreku kojom se o žalbi rješava (ona se odbacuje, odbija ili uvažava), te obrazloženje u kojem se navode razlozi za odluku koja je po žalbi donesena, a što je sve u konkretnom slučaju izostalo u osporenom aktu, pa se osnovano može reći da on sadrži nedostatke koji sprečavaju ocjenu njegove zakonitosti što se osnovano navodi i u tužbi. Osnovani su i navodi tužbe koji se odnose na utvrđivanje izuzetka pravilnom primjenom člana 6., 7. i 8. u vezi sa članom 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama obzirom da nije proveden postupak ispitivanja javnog interesa, niti su obrazloženi razlozi postojanja utvrđenog izuzetka. !

Nije sporno da je odredbom člana 29. stav 1. Zakona o agenciji za bankarstvo propisano šta se smatra poslovnom tajnom, a stavom 2. istog člana tog zakona je propisano da Agencija donosi akt kojim određuje podatke koji se smatraju tajnim podacima i propisuje način pristupanja, korišćenja, razmjene, čuvanja i zaštite tih podataka, kao i postupak prestanka tajnosti podatka. O navedenim okolnostima u osporenom aktu nije ništa pomenuto već je samo navedeno da se radi o povjerljivoj komercijalnoj strani treće strane i da postoji izuzetak u smislu član 7. Zakona o slobodi pristupa informacijama pa je iz tih razloga neosnovano pozivanje tužene na navedene zakonske odredbe. Takođe nije sporno ni to da je odredbom člana 83 Zakona o bankama, propisana obaveza čuvanja poslovne tajne da se ista može objaviti samo po nalogu državnih institucija kao i to da je odredbom člana 112 stav 5. tačka 1o. tog zakona propisano da je privremeni upravnik ovlašćen da Agenciji podnese zahtjev za izdavanje rješenja svim bankama na području Republike Srpske za obustavu isplata sa računa koje neuredni dužnici banka pod privremenom upravom i /ili garanti tih dužnika i njihova povezana lica imaju u drugim bankama sve doke te obaveze ne izmire, međutim u takvim situacijama postojala je obaveza tužene da obrazloži razloge o postojanju tajnosti. Nisu prihvatljivi navodi tužene dati u odgovoru na tužbu da se u postupku utvrđivanja izuzetaka povređuje jedno od osnovnih prava a to je pravo na imovinu, čak šta više cilj utvrđivanja izuzetaka je upravo zaštita određenih podataka što se osnovano ističe i u tužbi a u konkretnom slučaju postupak nije ni proveden niti su navedeni razlozi kao i akti tužene na osnovu kojih je utvrđeno da se radi o povjerljivim komercijalnim poslovima trećih lica pa se iz tih razloga osporeni akt i ne može ispitati što je dovoljan razlog za poništavanje istog. Iz zahtjeva tužioca broj 02-04 (2371) od 06.02.2015 godine je vidljivo da je tužilac tražio da mu se dostavi kopija odluke na osnovu koje je odobreno blokiranje računa fizičkim licima i pravnim licima koji imaju dugovanja prema Bobar banci a.d. Bijeljina veće od 1000 KM a čiji je dug dospio na naplatu sa 23.12.2014 godine, ako već tužena smatra da se radi o povjerljivim podacima bilo je nužno navesti akt tužene kojim je utvrđeno da se dostavljanje takve odluke smatra tajnim podatkom, obrazložiti svakako prethodno provedeni postupak utvrđivanja izuzetka a nije dovoljno samo navesti da se radi o povjerljivoj komercijalnoj informaciji treće strane što se osnovano navodi i u tužbi. ✓

Slijedom prednjeg proizlazi da su u konkretnom slučaju ostvareni razlozi iz člana 10. tačka 1. ZUS za uvažavanje tužbe i poništenje osporenog akta, pa je na temelju ovlašćenja iz člana 31. stav 1. i 2. ZUS i odlučeno kao u izreci ove presude.

U smislu člana 50. ZUS tuženi je u obavezi da odmah, a najkasnije u roku od 30 dana od prijema ove presude, donese novi upravni akt uvažavajući pravno shvatanje ovog suda i primjedbe suda u pogledu postupka.

Sud nije odlučivao o prijedlogu tužioca da mu tuženi nadoknadi troškove spora, zbog toga što tužilac nije opredijelio troškove. Članom 396. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13), propisano je da je stranka dužna da u zahtjevu opredjeljeno navede troškove za koje traži naknadu, a kako tužilac nije opredjelio troškove, o istom se nije moglo ni odlučiti.

Odluka o odbijanju zahtjeva tuženog za naknadu troškova sastava odgovora na zahtjev se zasniva na odredbi člana 387. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13), koji se u upravnom sporu primjenjuje na osnovu člana 48. ZUS-a, s obzirom da davanje odgovora na tužbu nije obavezna radnja u upravnom sporu pa se naknada troškova za taj podnesak u kojem nije istaknuto ništa novo u odnosu na navode isticane u toku upravnog postupka, ne može smatrati opravdanom.

Zapisničar
Nada Vucelja

S u m i j a
Pandaćević